

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional (Hiszpania) w dniu 9 marca 2012 r. — Google Spain, S.L., Google, Inc. przeciwko Agencia de Protección de Datos (AEPD), Mario Costeja González

(Sprawa C-131/12)

(2012/C 165/18)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia Nacional

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Google Spain, S.L., Google, Inc.

Strona pozwana: Agencia de Protección de Datos (AEPD), Mario Costeja González

Pytania prejudycjalne

1) Co się tyczy terytorialnego zakresu stosowania dyrektywy 95/46/WE i w konsekwencji hiszpańskiego ustawodawstwa ochrony danych osobowych:

1.1. Czy należy uznać, iż ma miejsce „działalność gospodarcza” w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy 95/46/WE (1), gdy zachodzi jeden lub kilka z następujących przypadków:

— gdy przedsiębiorstwo będące dostawcą wyszukiwania ustanawia w danym państwie członkowskim biuro lub oddział, których celem jest promocja i sprzedaż powierzchni reklamowych w wyszukiwarce, której działalność jest skierowana do osób zamieszkujących to państwo,

lub

— gdy spółka dominująca wyznacza oddział znajdujący się w tym państwie członkowskim jako swojego przedstawiciela i jednocześnie jako administratora danych odpowiedzialnego za przetwarzanie dwóch określonych zbiorów, które wykazują związek z danymi klientów, którzy zamówili usługi reklamowe w rzeczonym przedsiębiorstwie,

lub

— gdy biuro lub oddział ustanowione w danym państwie członkowskim przekazują swojej spółce dominującej znajdującej się poza Unią Europejską, wnioski i żądania kierowane do niej zarówno przez osoby, których dane dotyczą, jak i przez właściwe organy w związku z przestrzeganiem prawa do ochrony danych osobowych, nawet jeśli taka współpraca jest dobrowolna?

1.2. Czy art. 4 ust. 1 lit. c) dyrektywy 95/46/WE należy interpretować w ten sposób, że „wykorzyst[anie]

środk[ów] znajdując[y]ch się na terytorium wymienionego państwa członkowskiego” następuje w sytuacji, gdy wyszukiwarka korzysta z robotów internetowych lub tzw. „pająków”, by zlokalizować i zindeksować treści stron internetowych umieszczonych na serwerach znajdujących w tym państwie członkowskim,

lub

gdy wyszukiwarka posługuje się nazwą domeny przypisaną do danego państwu członkowskiemu i porządkuje wyszukiwanie i wyniki z uwzględnieniem języka tego państwa członkowskiego?

1.3. Czy można uznać za wykorzystanie środków w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. c) dyrektywy 95/46/WE czasowe przechowywanie informacji zindeksowanych przez wyszukiwarki internetowe? Jeżeli odpowiedź na to ostatnie pytanie będzie twierdząca, czy można uznać, iż ten łącznik występuje, gdy przedsiębiorstwo odmawia wskazania miejsca przechowywania tych indeksów, powołując się na względy konkurencyjności?

1.4. Niezależnie od odpowiedzi na wcześniejsze pytania i w szczególności w przypadku, gdyby Trybunał Sprawiedliwości Unii uznał, że nie występują łączniki przewidziane w art. 4 dyrektywy:

Czy należy stosować dyrektywę 95/46/WE w sprawie ochrony danych, z uwzględnieniem art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w tym państwie członkowskim, w którym mieści się punkt ciężkości konfliktu, tak, by umożliwić bardziej skuteczną ochronę praw obywateli Unii Europejskiej?

2) Co się tyczy działalności wyszukiwarek internetowych jako dostawców treści w odniesieniu do dyrektywy 95/46/WE w sprawie ochrony danych:

2.1. W związku z działalnością wyszukiwarki przedsiębiorstwa „Google” w Internecie jako dostawcy treści, która to działalność polega na zlokalizowaniu informacji opublikowanych lub zamieszczonych w sieci przez osoby trzecie, indeksowaniu ich w sposób automatyczny, czasowym przechowywaniu takich informacji i wreszcie ich udostępnianiu internautom w sposób uporządkowany zgodnie z określonymi preferencjami, w sytuacji gdy takie informacje zawierają dane osobowe osób trzecich:

Czy należy uznać opisaną powyżej działalność za „przetwarzanie danych” w rozumieniu definicji zawartej w 2 lit. b) dyrektywy 95/46/WE?

2.2. W przypadku gdy odpowiedź na powyższe pytanie będzie twierdząca i w związku z taką działalnością jak opisana powyżej: Czy należy interpretować art. 2 lit. d) dyrektywy 95/46/WE, w ten sposób, że przedsiębiorstwo, które zarządza wyszukiwarką „Google” jest „administratorem danych” osobowych zawartych na stronach internetowych indeksowanych przez tę wyszukiwarkę?

- 2.3. W przypadku gdy odpowiedź na powyższe pytanie będzie twierdząca: Czy krajowy organ ochrony danych (w tym przypadku Agencia Española de Protección de Datos), strzegąc praw zawartych w art. 12 lit. b) i art. 14 lit. a) dyrektywy 95/46/WE, może zażądać bezpośrednio od przedsiębiorstwa „Google”, prowadzącego wyszukiwarkę internetową, usunięcia ze jego indeksów informacji opublikowanych przez osoby trzecie, bez uprzedniego lub jednoczesnego zwrócenia się z takim żądaniem do podmiotu będącego właścicielem strony internetowej, na której zamieszczona została ta informacja?
- 2.4. W przypadku gdy odpowiedź na to ostatnie pytanie będzie twierdząca: Czy odpowiedzialność podmiotów prowadzących wyszukiwarki internetowe za przestrzeganie tych praw jest wyłączona w sytuacji gdy informacja zawierająca dane osobowe została opublikowana zgodnie z prawem przez osoby trzecie i nadal znajduje się na źródłowej stronie internetowej?
- 3) Co się tyczy zakresu prawa do unieważnienia lub sprzeciwu w kontekście »prawa do bycia zapomnianym«, pojawia się następujące pytanie:
- 3.1. Czy należy interpretować prawo do usunięcia i zablokowania danych ustanowione w art. 12 lit. b) oraz prawo sprzeciwu wynikające z art. 14 lit. a) dyrektywy 95/46/WE jako obejmujące prawo zainteresowanego do zwracania się do wyszukiwarek w celu uniemożliwienia indeksowania dotyczącej go informacji, opublikowanej na stronach internetowych osób trzecich, a takie żądania byłyby podyktowane wolą zainteresowanego, by te informacje nie były dostępne dla internautów, gdyż uważa, że mogą mu zaszkodzić lub też życzy sobie »być zapomnianym«, nawet jeśli dotyczy to informacji opublikowanych zgodnie z prawem przez osoby trzecie?

(¹) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 19 marca 2012 r. — Pensionsversicherungsanstalt przeciwko Peterowi Breyowi

(Sprawa C-140/12)

(2012/C 165/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pensionsversicherungsanstalt

Strona pozwana: Peter Brey

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dodatek wyrównawczy należy uznać za świadczenie z „systemu pomocy społecznej” w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. (¹)?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158. s. 77)

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-143/12)

(2012/C 165/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Wilms i S. Petrova, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez niewydanie pozwoleń zgodnie z art. 6 i 8, brak ponownego zbadania i brak, w razie potrzeby, aktualizacji istniejących pozwoleń oraz poprzez niedopilnowanie, aby wszystkie istniejące instalacje były eksploatowane zgodnie z wymogami przewidzianymi w art. 3, 7, 9, 10 i 13, a także w art. 14 pkt a) i b) oraz art. 15 ust. 2 dyrektywy IPPC, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 5 ust. 1 dyrektywy 2008/1/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (dyrektywy IPPC) (¹);

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy IPPC państwa członkowskie podejmują niezbędne środki dla zagwarantowania, że właściwe organy dopilnują, przez pozwolenia, zgodnie z art. 6 i 8 lub, w stosownych przypadkach, przez ponowne rozważenie oraz, jeśli to konieczne, przez uaktualnienie warunków, aby istniejące instalacje były eksploatowane zgodnie z wymogami art. 3, 7, 9, 10 i 13, art. 14 lit. a) i b) i art. 15 ust. 2, nie później niż do dnia 30 października 2007 r.